

ŞEBNEM İŞİGÜZEL • Eski Dostum Kertenkele

ŞEBNEM İŞİGÜZEL 1973 yılında doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde antropoloji okudu. İlk kitabı *Hanene Ay Doğacak* 1993 yılında yayımlandı. Aynı yıl Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer bulundu. Sonra sırasıyla *Öykümü Kim Anlatacak* (öykü, 1994), *Eski Dostum Kertenkele* (roman, 1996), ağırlıklı olarak *Radikal İki*'de yayımlanan yazılarını topladığı *Neşeli Kadınlar Arasında* (deneme, 2000), *Kaderimin Efendisi* (öykü, 2001), *Sarmaşık* (roman, 2002), *Çöplük* (roman, 2004), *Resmi Geçit* (roman, 2008) ve *Kırpıklarımın Gölgesi* (2010) adlı kitapları yayımlandı. Hayatını yazarak sürdüren Şebnem İşigüzel bir kız çocuğu annesidir.

Can Yayınları, 1996

Everest Yayınları, 2001

İletişim Yayınları 1523 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 211

ISBN-13: 978-975-05-0812-7

© 2010 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2010, İstanbul

EDITÖR Belce Öztuna

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Pieter Bruegel, "The Fall of the Rebel Angels", 1562

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Defne İpek

BASKI ve CILT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞEBNEM İŞİGÜZEL

Eski Dostum Kertenkele

i l e t i Ő i m

Manuel'e...

Her şey, her şey o kadının yüzünden oldu. Ne güzel paraları göğsüme bastırmıştım. Yumuşacıktılar. Başparmak ıslık çalar çalmaz dışarıdaydım. Sanki bir kuklaymışım, bacaklarım tahtaymış gibi gümüş rengi yolda koşuyordum. Birden o uğursuz kadın çılgığı dolaştı tahta bacaklarıma. Rüzgârımla mavi yağmurluğum şişti. Tanrı'dan, rüzgârla şişen yağmurluğumun bir çift kanat olmasını diledim. Olmadı. Balon da olabilirdi. Bir karış açık ağızımdan içime yanan bir kibrit çöpü salınıverdi. Ciğerlerim, boom! Göğüs boşluğum bir bardak sıcak su içmiş gibi yandı. Koşmaya devam ediyordum ve her şeyi çift görmeye başlamıştım. Önümde iki gümüş rengi yol uzanıyordu. Karşımda iki köprü vardı. Meydandaki heykelin yanında aynısından bir tane daha vardı.

Tavşan kaç, tavşan kaç...

Tavşan kaç, tazi tut.

Tavşan kaç, tazi tut.

Çocukluğumdan hatırladığım bu çılgınlıklar arasında benimki de olmalı. Çocuk çılgınlıkları ağızımdan girip patlayan

çiğnerlerimin yerine yerleşiyor. Bir soluk daha. Ancak çocuklar ikiyüzlü. “Taşvan kaç, tazı tut,” diyorlar. Tazılar beni yakalıyor.

Karakolda bacaklarım titriyor. Korktuğumu düşünüyorsanız yanıyorsunuz, tazı beyler. Korkan kim? Korksam bu soygunu yapar mıydım?

Tanrı’dan, titreyen tahta bacaklarımın birer koltuk değneği olmalarını diliyorum. Dileğim yerine geliyor, ama onlar bile beni ayakta tutmaya yetmiyor. Kopuyorum. Her şeyi hatırlar hale geldiğimde kendimi bir sandalyenin üzerinde oturur buluyorum. Komiser soru soruyor. Cevap vermek yerine başımla yamuk bir daire çiziyorum. Başım öne düştüğünde görüyorum ki, önce tahta bacağa, sonra koltuk değneğine dönüşen bacaklarım birer sandalye bacağı olmuş. Bu duruma çok üzülüp ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Hırsızlık yapmaya kıcı yeten adam ağlar mı? Hiç böyle bir adam, hapishaneye mi gideceğim, ne olacak diye düşünüp ağlar mı? Ama hırsızlık yapan adam, bacakları oturduğu sandalyenin bacakları olmuşsa ağlayabilir. Ben de bunun için ağlıyorum. Sonra beni yakalayan tazı beylerin sesini duyuyorum:

“Götürelim komiserim, daha on altı yaşında.”

“Arkadaşını benzin istasyonunun sahibi yakalamış. ‘Komiser, bunu da göndersin,’ diyormuş.”

Mavi yağmurluklu tavşan, kafesine girip oturmuş. Sonra çok uykusu gelmiş, yağmurluğunu çıkarıp katlamış, başının altına koymuş ve uyumuş. Kendime anlattığım masaldaki gibi uykum gelmiyor. Annem ve dayım gelene kadar mavi yağmurluklu tavşan masalını kendime anlatıp duruyorum. Tam masalın, “Mavi yağmurluklu tavşan o parayı ne yapacakmış?” sorusunun geçtiği yerine geldiğimde annemle dayımın geldiğini haber veriyorlar.

Karşılıklı oturuyoruz. Dayım, tazı beylerden rica ediyor: